

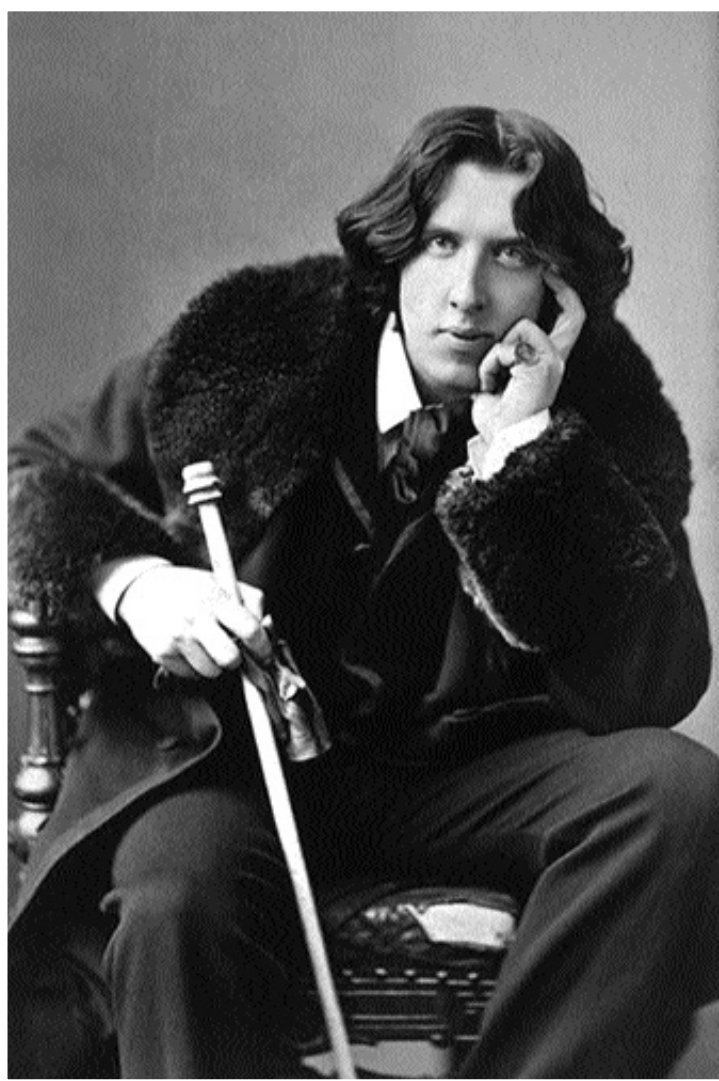
OSCAR WILDE

PRINȚUL FERICIT
și alte povestiri

ANDREAS PRINT

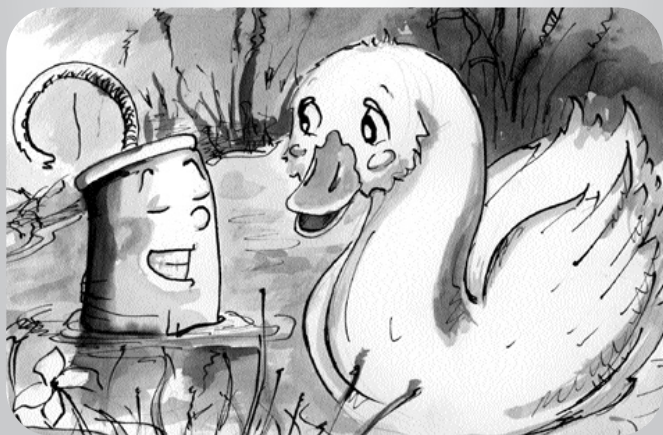
Oscar Wilde

PRINȚUL FERICIT ȘI ALTE POVESTIRI

Traducere: **Consuela Tănase**

Adaptare: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații interior: **Cătălin Zaharia**

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILDE, OSCAR

Prințul fericit și alte povestiri / Oscar Wilde.

trad. Consuela Tănase - București: Andreas Print, 2013

ISBN 978-606-8271-27-9

Tănase, Consuela (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței, nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

Titlul original: The Happy Prince and Other Stories – 1888

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2013

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Corectură: Laura Ivona DUMITRU

Tehnoredactare și coperta: Gheorghe DUMITRU

Imaginile copertei: 123RF

Bun de tipar: 10.04.2013;

Coli de tipar: 6

Format: **Z₆** (16/54x84 cm).

CUPRINS

Cine a fost Oscar Wilde/ 7

PRINȚUL FERICIT / 13

PRIVIGHETOAREA ȘI TRANDAFIRUL / 32

URIAȘUL EGOIST / 45

PRIETENUL DEVOTAT / 55

REMARCABILA RACHETĂ / 76

Dedicată lui Carlos Blacker

Oscar Wilde

Cine a fost Oscar Wilde

scar Fingal O'Flaherty Wills Wilde (născut la 16 octombrie 1854, Westland Row, nr. 21, Dublin, decedat la 30 noiembrie 1900, Paris), scriitor irlandez, cel mai cunoscut dintre scriitorii estetizanți de limbă engleză.

Oscar Wilde a fost fiul unui medic irlandez. Tatăl său, Sir William Wilde, doctor specialist în ORL, chirurg, anticar și scriitor, a fost înnoțat în 1864 pentru serviciile sale în calitate de consilier medical și comisar asistent la recensământul din Irlanda. A fost un filantrop renumit, dispensarul său pentru îngrijirea săracilor orașului, situat în spatele Trinity College, Dublin, fiind precursor al Eye Dublin și Spitalului de urechi, acum situat la Adelaide Road. El mai avea trei copii dintr-o relație precedentă: Henry Wilson, născut în 1838, Emily, 1847, și Mary Wilde, născută în 1849.

Mama sa, Jane Francesca Elgee, era poetă (scria poeme revoluționare sub pseudonimul *Speranza*) și jurnalistă.

În 1855, familia se mută în Piața Merrion nr. 1, iar în 1857 se naște sora scriitorului: Isola, care la vârsta de nouă ani moare de meningită.

Până la vârsta de nouă ani, Oscar Wilde a fost educat la domiciliu, de o bonă franceză și o guvernantă germană, care l-au învățat la perfecție atât franceza, cât și germana. A urmat apoi Școala Portora Royal în Enniskillen.

În timpul școlii, Oscar a excelat în studiul clasicilor, la limba greacă și la desen, câștigând numeroase premii și burse școlare. După studii strălucite la Trinity College din Dublin, audiază prelegerile de estetică ale lui John Ruskin la Universitatea din Oxford, unde se distinge și prin gusturile sale rafinate, îmbrăcămintea elegantă și stilul dandy de viață. După absolvire, în 1878, se mută la Londra.

În același an, primește premiul „Newdigate” pentru poezie și inițiază mișcarea „Artă pentru Artă”, prin care dezvoltă teoria sa asupra estetismului*. În 1882 publică prima sa culegere de versuri, în privința căreia criticii nu

* *Concepție care neagă sau minimalizează rolul și importanța conținutului artistic, punând în prim-plan latura estetică.*

au căzut de acord. Urmează o perioadă în care ține o lungă serie de prelegeri de estetică în Statele Unite și Canada, o alta în care Wilde locuiește pentru o scurtă perioadă la Paris, după care își încheie șirul de conferințe în Marea Britanie și în Irlanda. Următorii șase ani reprezintă apogeul de creație al irlandezului. Poveștile pentru copii, piesele de teatru și mai ales „Portretul lui Dorian Gray” îi aduc lui Oscar Wilde, pe lângă niște citații în tribunale, și mult dorita faimă.

În 1884 se căsătorește cu Constance Lloyd, cu care are doi fii: Cyril (1885) și Vyvyan (1886). Tot în 1886, Wilde are prima relație homosexuală cu tânărul Robbie Ross (la moartea acestuia din urmă, în 1918, cenușa sa fiind depusă în mormântul lui Oscar Wilde).

Atras de secretul și ritualul masonic, este primit în Loja masonică de Oxford și este ridicat foarte rapid la rangul de Mare maestru.

În ultimele decenii ale secolului al XIX-lea publică o serie de opere care îi aduc un mare renume în lumea artistică.

Declinul său începe în vara lui 1891, când îl întâlnește pe lordul Alfred Douglas. În curând, cei doi devin iubiți și de nedespărțit până la arestarea lui Wilde, patru ani mai târziu, când după acuizarea de homosexualitate (pe atunci ilegală în Anglia) va fi con-

damnat la închisoare. Ostil filozofiei și convențiilor morale ale epocii victoriene, Oscar Wilde duce o viață de ostentație cinică și de scandal, afișându-și public relația sa homosexuală, ceea ce îi atrage în 1895 o condamnare penală de doi ani închisoare pentru ultraj la moralitatea publică.

Între timp soția și copiii îl părăsesc și își schimbă numele în „Holland”. După eliberare, ruinat financiar de luxoasa relație cu Bosie (Lordul Douglas) și căzut în dizgrație, Wilde mai trăiește încă trei ani, cutreierând Europa și locuind în hoteluri ieftine.

Ultima parte a condamnării o ispășește în închisoarea din Reading și va face obiectul unei celebre balade. Eliberat în 1897, se stabilește în Franța, unde-și sfârșește viața în uitare și singurătate. Își găsește sfârșitul la Paris, pe 30 noiembrie 1900, după o meningită, ce se instalase pe fondul unei infecții puternice la o ureche. Este înmormântat în cimitirul Père Lachaise din Paris.

Oscar Wilde a publicat versuri („Poems”, 1881), povestiri „Prințul fericit și alte povestiri”, (*The Happy Prince and Other Stories*, 1888), eseuri (*The Soul of Man under Socialism*, 1891). Romanul „Portretul lui Dorian Gray” (*The Picture of Dorian Gray*, 1891), cea

mai importantă operă a sa, este o ilustrare pregnantă a principiilor sale estetice. El definește rolul artistului în căutarea rafinamentului și a frumosului și situează arta mai presus de viață, pentru că exprimă esența caracterelor și a fenomenelor mai fidel decât însăși realitatea.

În creația sa dramatică, „Evantaiul doamnei Windermere” (*Lady Windermere’s Fan*, 1892), „O femeie fără importanță” (*A Woman of no Importance*, 1893), „Soțul ideal” (*An Ideal Husband*, 1895), „Ce înseamnă să fii onest” (*The Importance of Being Earnest*, 1895), care continuă tradițiile comediei engleze din secolul al XVIII-lea cu Sheridan, Oscar Wilde satirizează snobismul, frivolitatea și fățarnicia „înaltei societăți” a timpului, lăsând să se întrevadă preocupările sale proprii pentru problemele spirituale majore ale omului. Subtilitatea caustică a satirei și ingeniozitatea paradoxului, verva scânteietoare a dialogului, bogăția ornamentală și rafinamentul cizelării stilistice a frazei au impus creația lui Oscar Wilde în dramaturgia de la finele secolului al XIX-lea.

Ultimele lucrări, după proces și după șederea în închisoare, vădesc sensibil depărtarea de principiile sale estetizante. În confesiunea *De profundis* (1897) el nu mai face

risipă de paradoxuri strălucitoare, ci povestește cu multă durere în suflet despre zbuciumul său. Ideea că viața este un vârtej de suferințe pe care oamenii și le pricinuiesc unii altora stă la baza ultimului poem al lui Oscar Wilde, „*Balada închisorii din Reading*” (The Ballad of Reading Gaol, 1898). Ea a fost scrisă sub impresia lăsată de executarea unuia dintre deținuții care se aflau împreună cu el în închisoare și care fusese condamnat pentru că își ucisese iubita:

Căci toți ucidem ce ni-i drag
Și-ntindem morții prada,
Unii ucid cu desmierdări,
Mulți cu priviri de-otravă,
Cei lași ucid cu sărutări,
Iar cei viteji cu spada.

Oscar Wilde a fost un stilist remarcabil. El știa să picteze prin cuvinte, zugrăvind în fața ochilor cititorului tablouri de o frumusețe uimitoare. Privită în ansamblu, creația lui a oglindit declinul umanismului și cultul artei în ceea ce are ea mai elevat.

Statuia lui Oscar Wilde, executată de Danny Osborne, este amplasată în Dublin în Piața Merrion.

Deasupra oraşului, pe o columnă înaltă, se afla statuia Fericitului Prinţ. Fusese poleit peste tot cu foite subţiri de aur fin, ochii îi erau două safire strălucitoare şi un imens rubin îşi reflecta culoarea roşie pe mânerul sabiei sale. Era, într-adevăr, foarte admirat.

– Este la fel de frumos ca o morișcă de vânt, a remarcat unul dintre consilierii oraşului, care dorea să câştige o reputație pentru

că avea gusturi artistice. Nu însă la fel de utilă, a adăugat el, de teamă ca nu cumva oamenii să-l creadă nepractic, ceea ce nu era adevărat.

– De ce nu poți fi ca Prințul Fericit? întreabă o mamă sensibilă, al cărei fiu plângea după luna din cer. Prințul Fericit niciodată nu plânge fără motiv.

– Mă bucur că există cineva așa de fericit în lumea asta, mormăi dezamăgit un bărbat, cu privirea țintuită de minunata statuie.

– Arată ca un înger, spuseră copiii credincioși, în timp ce ieșeau din catedrală, în strălucitoarele pelerine roșu-aprins și în sortulețe de un alb imaculat.

– Cum de știți? spuse profesorul de matematică, nu ați mai văzut unul vreodată.

– Ah, dar am văzut, în visele noastre, au răspuns copiii.

Și profesorul de matematică s-a încruntat și părea foarte sever, pentru că el nu dădea voie copiilor să viseze.

Într-o noapte a zburat peste oraș un mic rândunel. Prietenii săi plecaseră departe, spre Egipt, cu șase săptămâni înainte, dar el a rămas în urmă, pentru că era îndrăgostit de cea mai frumoasă trestie. O cunoscuse în primăvară, în timp ce zbura deasupra râului după o mare molie galbenă, și fusese atât de

